

Liso ellas ommas leesse põlves puhhaast ja kassinat ello, kuida se temma viis norest said ol nud ja olli wågga kurb. Liige párrast, kedda Laas ni hirmsauste olli kiusanud, et enne aega piddi hauda minnemo, funni ka temma mulda láks.

Nenda on keik selle aea kannatamiseid, mis saggedaaste agga surmaga lõppewad, kus keik hådda ja waew lõppeb. Sellepárrast peame ikka ütlema:

Mullaast ollen ma,
Mullaaks saan ma ka,
Mullaast árratab mind üles
Jesuš! ja siis Temma süles
Hingan rahhuga;
Mullaast ollen ma!

Se ei olle mitte kuulduud jut, waid tõestet nenda sündinud ello luggo, kust iggamees woib náhha, kui suurt hådda, furri meel woib teisele tehha ja mis süddame hådda Laas iise surma tunnil on tunda sanud.

Hådda! hådda! sadab kurjuš,
Rahho rööm on Jesu warjuš!

Kurw külw, römus leikus.

Kes sedda ei peaks teadma, et kurwast külwist römus leikus tuldeb, sedda ei voi minna riistiinnimeseks piddada, — pühha firri rágib jo wågga selgeste, et riisti ja willetsusse läbbi iggarvest ello peame párrima. Agga ka jubba sün ma peal saab ni mõnni sedda head wahhetust tunda ja kotsu, stin üks tüklike sesugust wahhetust, mis isseenesest liig wanna posle.

Aastal 1856 istusid ühhel kennial kerwadisel öhtul mõnned sõbrad ühhes koos, jodawa wina klasid ees. Mitto neist ollid ka paljo reisinud ja wågga kaugel käinud, muidogi teada, et nad siis ka mõnda ollid näinud: piddi siis igauks ceawiteks ühhe kenna jutto kõnnelema sest, mis kegi omma reisi peal näinud ehk kuulnud. Kõnneles siis üks neist ühhe tõestet sündinud tükki ühhest Wenne möisnikust, mis teistele just auuks ei olnud. Agga minna ommast kohhaast kostsin nende eest mõnne sõnnaga, sest et ma neist ka mõnda head teadsin.